

Следъ малко четиритѣ момчета се измъкнаха отъ селото и поеха къмъ гората.

Отъ нѣколко дни по цѣлото поле и гората бѣше падналъ равенъ снѣгъ. Дърварскитѣ пѣти бѣше отъпканъ вече. Сурвакаритѣ хванаха по главния пѣтъ, покрай рѣката. Данко имъ каза, че тамъ билъ онзи храстъ. Наистина, намѣриха го скоро, но спрѣха втрещени: нѣкой бѣше миналъ преди тѣхъ и осѣкълъ всичкитѣ прѣти!

— Ами сега какво ще правимъ?

— Нищо, — отвърна Донко нехайно, — малка ли е гората. Други ще намѣримъ. Тръгвайте подиръ мене.

И той ги поведе нагоре, по една засипана пѣтека.

Следъ единъ-два часа дружината се връщаше назадъ премръзнала, но весела. Всѣки мѣкнѣше на рамо по нѣколко гладки прѣти. Тѣ бѣха се изкачили доста високо. Сега намѣриха главния коларски пѣтъ и тичаха надолу съ викове.

Но на едно мѣсто Пенчо, който тичаше най-напредъ, спрѣ ненадѣйно и дори изтича малко назадъ. Личеше, че се е изплашилъ отъ нѣщо. Забелязаха го и другитѣ.

— Какво има? Какво стана, бе Пенчо? — запитаха и другитѣ и сжщо спрѣха.

— Тамъ... ей тамъ... — мълвѣше Пенчо разтреперанъ, — видѣхъ нѣщо на пѣтя — чернѣе се и мърда.

— Хайде, бе! Видѣлъ си нѣкой падналъ пѣтъ, — насърдчи се Донко.

— Я чакай, да видя, кжде е то. Тамъ ли е още?

— Ей го е. Тамъ. Мърда. Видѣ ли?

— Видѣхъ.

Престрашиха се и другитѣ. Нѣщо се чернѣеше на пѣтя и не можеше да се разбере, какво е — пѣтъ ли, човѣкъ ли, или нѣкой голѣмъ звѣръ. Тогава Донко мина встрани, покати се на едно дърво и погледна.

— Ей, наистина, живо е. Човѣкъ е, човѣкъ, ви казвамъ. Падналъ е на пѣтя. Отгоре му има нѣщо. Вървете напредъ.

За да добиятъ храбростъ, тѣ извицаха дружно: „напредъ!“ Следъ малко всички видѣха, че е човѣкъ. А онова надъ него бѣше товаръ дърва.

— Ей, че това е баба Ченка, момчета. Гледай ти — ходила за дърва въ гората и паднала тукъ.

Момчетата се спузнаха. Приближиха жената. Тя бѣше задѣната съ голѣмъ вързопъ сухи дърва. Паднала и вързопѣтъ я притисналъ. Жената бѣше толкова премръзнала, че не можеше вече да вика. Развързаха дървата, повдигнаха я.

— Ей, бабо Ченке, какво търсишъ самичка въ гората?

— Охъ, охъ, не питайте, чедо. Внучето ми, Пенка, е болно, пѣкъ ни се привършиха дървата... Нѣма кой... нѣма. Самичка тръгнахъ, пѣкъ спѣнахъ се, паднахъ, пусто опустѣло... Охъ, охъ, пакъ ще падна.